

DIVINA LITÚRGIA BIZANTINA - DISSABTE II DE PASQUA
HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
29 D'ABRIL DE 2017
Fets 5, 21-32; Jo 6, 14-27

Estimat P. Manel Nin Bisbe titular de Carcàbia, Exarca Apostòlic per als catòlics de tradició bizantina a Grècia i germà de comunitat, cari fratelli venuti dalla Grecia e dall'Italia, estimats germans i germanes en el Crist ressuscitat:

“Beneït sigui el nostre Déu en tot temps, ara i sempre i pels segles dels segles”, que ens consola i ens il·lumina amb la seva Paraula. Després d’haver-la escoltat amb atenció i amb agraïment, voldria destacar tres fets del sant evangeli que acaba de ser proclamat.

El primer és que Jesús camini *sobre l'aigua del llac*. Era de nit, *el vent bufava fort i l'aigua s'anava encrespant*. La *barca amb els deixebles* es trobava al mig del llac, lluny de la riba. Les forces adverses atacaven aquella petita comunitat de deixebles embarcats. El perill semblava molt greu; la força de les ones –com saben els pescadors del llac de Galilea- podia capgirar la barca i hi havia perill de la vida. Els deixebles tenien *por*. I, a més, Jesús no era amb ells per poder-los salvar. La nit, la mar encrespada, són símbols bíblics del mal i de la mort. La *barca*, ho és de l'Església enmig del món sotmesa com està a la temptació i sovint també –com veiem als nostres dies- a la persecució i als atacs.

Aleshores, Jesús s'acostà a la barca *caminant sobre l'aigua*. És tota una catequesi per aquells deixebles esglaiats. Coneixien aquell passatge del llibre de Job que diu: *Déu camina sobre les ones de la mar* (Jb 9, 8) i el del salm 76 que afirma: *Déu nostre [...], pel mig de la mar us vàreu obrir camí, i l'oceà es convertí en lloc de pas de les vostres petjades invisibles* (Ps 76, 17.20). Amb això i amb la utilització per part de Jesús del títol diví del llibre de l'Èxode *Jo sóc* (Gn 3, 14), s'adonen de la seva realitat divina i es veuen salvats, tocant *terra al lloc on anaven*. És una anticipació de la victòria pasqual de Jesús sobre el mal i sobre la mort i de la *terra nova* al regne del cel al qual estem cridats.

El segon fet que voldria destacar, són les paraules de Jesús: *Jo sóc, no tingueu por*. Aquests dies ens omple de joia la resurrecció del Senyor que amb la mort ha vençut radicalment la mort i les forces del mal. Doncs, bé el Senyor sempre és a prop de la *barca*, sol·lícit de les tempestes que sacsegen el Poble cristià i del mal que afligeix la humanitat; sol·lícit, també, de cada ésser humà. Vol que amb fe i amb confiança en la seva victòria total al final de la història quan les coses seran posades al seu lloc, no tinguem *por* i que treballem per construir un món, una societat, més conforme als seus ensenyaments evangèlics. I passi el que passi, ni que ens toqui sofrir o patir persecució, tinguem la certesa que ell, Déu i home veritable, Fill de Déu i germà de cada ésser humà, és amb nosaltres, vivent i victoriós en un combat que no ha acabat encara però que ja té la sort decidida en la seva victòria pasqual.

El tercer fet que voldria destacar són les paraules del Senyor: *procureu-vos l'aliment que dura i dóna vida eterna*. L'episodi de caminar sobre l'aigua, en l'evangeli segons sant Joan, es troba entre el de la multiplicació dels pans i la catequesi que Jesús fa sobre ell mateix com a *pa de vida*. Per això el fragment evangèlic que ens ha estat proclamat acabava dient: *No us heu d'afanyar tant per l'aliment que es fa malbé sinó pel que us donarà el Fill de l'home*. En tots els moments de la vida i sobretot en les tribulacions, els cristians trobem l'aliment, la força, la llum en la Paraula del Senyor

i en el Pa i el Vi de l'Eucaristia. Són una realitat de la qual ens podem fiar, no ens veurem defraudats si ens en nodrim. Ens ajuden a viure la fe, a fer front a les dificultats i a estimar generosament. I, a més, ens són penyora de la vida eterna a la qual ens crida el Crist ressuscitat.

La Divina Litúrgia que estem celebrant ens fa experimentar l'Església que respira amb els dos pulmons, el d'orient i el d'occident, tal com li agradava de dir a sant Joan Pau II. I alhora, aquesta Litúrgia, ens porta al pensament tants germans i germanes nostres en la fe que a l'Orient Mitjà sofreixen a causa de la seva fidelitat a Jesucrist i troben la seva força en la participació a la Divina Litúrgia. Tal com diu la Carta Apostòlica "Orientale Lumen" (OL), "el coneixement dels tresors de la fe" i de la litúrgia "dels altres (en el nostre cas dels de l'orient) afavoreix un encontre nou i més íntim entre germans [...] i és un estímulo que l'Esperit suscita en l'Església" (cf. n. 22). Montserrat, des de fa anys, ha valorat les Esglésies d'Orient i s'ha enriquit de la seva tradició. Per això avui vivim amb joia aquest moment de fort contingut eclesial.

La litúrgia bizantina ens endinsa progressivament en el misteri "de l'Anyell de Déu que és el qui ofereix i l'ofrena mateixa" per divinitzar-nos; i així la litúrgia de la terra "es transforma en participació en la litúrgia celestial, en anticipació de la benaurança final" (cf. OL 11). Per això ara serem invitats a deixar tota preocupació mundana perquè puguem representar, místicament, els querubins i cantar el Trisagi a la Trinitat vivificant.